

РЕШЕНИЕ

№ 747

гр. София, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иво Дачев

Членове: Мария Георгиева
Асен Воденичаров

при участието на секретаря Красимира Г. Георгиева
като разгледа докладваното от Асен Воденичаров Въззивно гражданско дело
№ 20211000502282 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 3844 от 26.08.2019 год., постановено по гр.д.№ 116/2013 год. по описа на Благоевградския окръжен съд, е признато за установено по предявен от Манастир „Свети Великомъченик Георги“ – гр.Хаджидимово иск с правно основание чл.124 от ГПК, че ЕТ „К. Т.-КТ“ не е собственик на недвижим имот, представляващ поземлен имот, заснет като имот с планоснимачен № 015002 по ПУП, одобрен със заповед № 107/15.04.2010 г. на Кмета на Община Хаджидимово, находящ се в местността „Зад Манастира“ на гр.Хаджидимово, Област Благоевград, с площ за поземления имот от 1597 кв.м. при съседи на същия - от изток - резервоар на ВиК, от запад - път, от север - иглолистна гора на ДАГ-ДГС-Гоце Делчев и от юг - път.

Със същото решение е отхвърлен предявеният от Манастир „Свети Великомъченик Георги“ – гр.Хаджидимово против ЕТ „К. Т.-КТ“ иск с правно основание чл.109 от ЗС, за осъждане на ЕТ „К. Т.-КТ“ да спре започнатите строителни дейности /изграждане хотел и ресторант/, като бъде задължена да възстанови предишното положение в описания по-горе недвижим имот, като са разпределени и разноските по делото.

С определение № 900618 от 05.05.2021 год. по същото дело в производство по чл.248 от ГПК съдът е оставил без уважение молбата на Манастир „Свети Великомъченик Георги“ – гр.Хаджидимово за изменение на постановеното решение в частта за разноските.

Решението е обжалвано от ищеца Манастир „Свети Великомъченик Георги“-

гр.Хаджидимово в отхвърлителната част досежно предявения негаторен иск с твърдения за неправилност. Оспорват се изводите на съда досежно собствеността върху поземления имот № 015002, върху който е извършено строителството на незаконния хотел от страна на ответника и които е съсобствен между страните, както и че на ищеца се пречи с действия на ответника. Твърди, че е собственик на идеална част от имота върху който е извършено незаконното строителство, като не е дал съгласие за това. Налице са създадени пречки за обитателите на манастира, поради което претендира негаторния иск да бъде уважен.

Решението е обжалвано и от ответника К. Л. Т., действаща като ЕТ с фирма „К. Т.-КТ“ в частта в която е уважен предявения от ищеца отрицателен установителен иск с правно основание чл.124 от ГПК с доводи за недопустимост и неправилност. Твърди се, че съдът се е произнесъл по незааявен петитум, което прави решението недопустимо. Отделно от това неправилно съдът е приел, че имот № 015002 по КВС е общинска собственост и въз основа на това не е могъл да бъде придобит по давност от праводателя му. Твърди, че е собственик на имота и в тази връзка моли съда да постанови решение с което да отмени първоинстанционният съдебен акт и да отхвърли исковата претенция в обжалваната част. Претендира разносните по делото.

Подадена е и частна жалба от Манастир „Свети Великомъченик Георги“ – гр.Хаджидимово срещу определението на съда, постановено в производството по чл.248 от ГПК, в която се твърди, че не е следвало да разделя направените разноски по двата предявени иска, а съдът е следвало да присъди такива, съразмерно с уважената част от предявените искове.

Въззиваемият по частната жалба не депозира отговор.

Жалбите са подадени в срока по чл.259, ал.1 от ГПК срещу подлежащ на обжалване съдебен акт от страни в производството, имащи право на жалба, поради което са процесуално допустими. Разгледани по същество са неоснователни.

Софийският апелативен съд, след като обсъди доводите на страните и доказателствата по делото намира следното:

Пред първоинстанционният съд с исковата молба са предявени два обективно съединени иска с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК и чл.109 от ЗС от Манастир „Свети Великомъченик Георги“ – гр.Хаджидимово против ЕТ „К. Т.-КТ“, като се твърди, че ищеца е собственик на поземлени имоти, находящи се в землището на гр.Хаджидимово и съставляващи по картата на възстановената собственост имоти с № 016015 и №016064, както и на част от имот 015002 по силата на решения на ОСЗ - Хаджидимово № Х1277/15.03.2002 г. и решение № Х1277/19.07.1996 г., както и скици с № 00638/16.08.2012 г. и № 00639/16.08.2012 г. Твърди, че посредством нотариален акт № 147, том II, рег. № 5213, нот. дело № 292/2011 г. По описа на нотариус А. Х. ответника е закупил незастроен поземлен имот, заснет като имот с планоснимачен № 015002 по ПУП, одобрен със заповед № 107/15.04.2010 г. на Кмета на Община Хаджидимово, находящ се в местността „Зад Манастира“ на гр.Хаджидимово, с площ за поземления имот от 1597 кв.м. при съседи на същия - от изток- резервоар на ВиК, от запад - път, от север- иглолистна гора на ДАГ-ДГС-

Гоце Делчев и от юг-път. Твърди се, че този имот се намира в непосредствена близост до имотите на Манастира, отразени по картата на възстановената собственост на землището на гр.Хаджидимово с № 016015 и № 016064 - между него и тях минава полски път, като в документа за собственост на ответника неправилно било отразено, че имотът попада в местността „Зад Манастира“, а всъщност попада в местността „Пред Манастира“ и част от територията му, както към момента на образуване на ТКЗС, така и към настоящия момент, е манастирска земя. Поддържа, че при възстановяване на собствеността върху земеделските имоти на Манастира, по - конкретно при възстановяване на собствеността върху нива, находяща се м. „Пред манастира“, в землището на гр. Хаджидимово с площ от 90.8 дка при граници, поради грешно отразяване на границите в КВС /по- конкретно на северната й граница/, имот № 015002 е отразен като общинска - незааявена земя, като частта от така описаната нива, която попада в имот № 015002 е около 1000 кв.м., поради което и Манастирът твърди, че е собственик на 1000/1597 идеални части от него по силата на §5 ал.1 и 2 от ПЗР на ЗВ.

Твърди още, че ЕТ „К. Т.-КТ“ е закупила имот № 015002 по КВС на гр.Хаджидимово от А. В. В., който се е легитимирал пред нотариуса като собственик посредством нотариален акт №142, том Х, рег. № 188853, нот. дело № 1822/2008 г. По описа на нотариус В. Б., като с този акт, той бил признат за собственик на процесния имот по давностно владение при условията на чл.587 ал.2 от ГПК.

Ищецът обосновава правния си интерес от предявяване на отрицателния установителен иск с обстоятелството, че е лишен от възможност да предяви положителен такъв спрямо соченото лице, доколкото посочената по-горе нива не била отразена с верните си граници в КВС. Твърди още, че този имот е от фонда на така наречените земи по чл.19 от ЗСПЗЗ и че е следвало да се третира от Кмета на Хаджидимово като общинска собственост по силата на закона. Поддържа, че ответника не е собственик на имота, в който е започнала да изгражда незаконно хотел и ресторант, тъй като не може да придобие по давност имот, отразен като общинска собственост в КВС, а и не са изтекли повече от 5 години от момента на извършената транслативна сделка. Твърди, че ответника извършва незаконно строителство в имота и му се създават пречки за ползването му. Въз основа на изложеното предявява два иска: 1/ за признаване за установено от съда, че ЕТ „К. Т.-КТ“ не е собственик на незастроен поземлен имот заснет като имот с планоснимачен № 015002 по ПУП, одобрен със заповед № 107/15.04.2010г. на Кмета на Община Хаджидимово, находящ се в местността „Зад манастира“ на гр.Хаджидимово, с площ за поземления имот от 1597 кв.м. и 2 / за осъждане на ЕТ „К. Т.-КТ“ да спре започнатите строителни дейности /изграждане хотел и ресторант/ като бъде задължена да възстанови предишното положение в имот с планоснимачен № 015002 по ПУП, одобрен със заповед № 107/15.04.2010 г. на Кмета на Община Хаджидимово.

Ответникът ЕТ „К. Т.-КТ“ оспорва исковата молба и моли за отхвърляне на предявените иски претенции, като прави възражение за придобито право на собственост върху процесния имот по чл. 79 от ЗС.

Софийският апелативен съд, в изпълнение на правомощията си по чл. 269 от ГПК, намира решението в обжалваната част за валидно и допустимо. Не са налице твърдяните процесуални нарушения от първоинстанционният съд, тъй като решението е постановено по редовна искова молба. По очертания от оплакванията в жалбите предмет на въззивен контрол, свеждащ се до обстоятелството дали ответника е придобил правото на собственост върху поземления имот и дали са налице действия или бездействия от страна на ответника, накърняващи правата на ищеца, намира следното:

Фактическата обстановка е правилно и подробно установена от първоинстанционният съд и не е необходимо да бъде преповтаряна от настоящия.

Предявения отрицателен установителен иск за собственост е допустим, тъй като за да е налице правен интерес от предявяване на такъв иск е достатъчно ищецът да твърди наличието в своя полза на права, които ответникът застрашава с поведението си и ги прави несигурни, без да е необходимо да ги нарушава.

В настоящия случай спорът между страните е собственост на имот № 015002 по картата на възстановената собственост за землището на Хаджидимово, като твърденията на ищеца са за това, че към момента на образуване на ТКЗС спорният имот бил част от манастирска земя - голям манастирски имот, намиращ се в местността „Пред Манастира”. Подадено е от манастира заявление за възстановяване по реда на ЗСПЗЗ и е издадено решение от 27.07.1995 г. на общинската служба по земеделие, но в картата на възстановената собственост имотът бил записан като временно стопанисван от общината - земя по чл. 19 ЗСПЗЗ, по причина, че реалните граници на имотите на манастира не били вярно отразени. Въпреки статута му на общински, едно трето лице се снабдило с нотариален акт за собственост по давност, а впоследствие ответницата го придобила чрез покупко-продажба и предприела действия по застрояването му. Ищецът не твърди да е собственик към настоящия момент. Той обаче, заявява права към релевантния по ЗСПЗЗ минал момент, въз основа на които е поискал възстановяване на имота. Следователно, претендира в своя полза права, които ответницата оспорва, легитимирайки се за собственица понастоящем. Доколкото няма данни за приключила земеделска реституция е налице интерес от предявяване на отрицателния установителен иск. По делото се установи от представената преписка на ОСЗ – гр. Хаджидимово, че Манастирът е заявил на 03.12.1991 г. за възстановяване притежаваните от него земи описани в нотариален акт №207/1945 г., но оригиналното Решение № 701 от 27.07.1995 г. на Поземлена комисия гр. Хаджидимово, постановено по преписка № 452 от 03.12.1991 г. на Манастир „Св. Великомъченик Георги“ не е намерено приложено към преписката, като не може да се удостовери влизането му сила. От друга страна преписи от документи се издават само въз основа на оригинала, т.е. след като няма оригинално решение като административен акт - не е възможно и да се издаде заверен препис от него като се има предвид, че издаването на препис от постановено вече решение на ПК е различно от първоначално издаване на решение по чл.14, ал.1 от ЗСПЗЗ. Тук следва да се посочи, че актовете на ПК /респективно ОСЗ/ са само такива волеизявления, обективирани на хартиен носител и постановени по определения за това

законов ред, надлежно подписани от членовете на службата и подпечатани с печата ѝ. В случая е представена компютърна разпечатка на посоченото Решение X701, издадено на 27.07.1995 г., което не представлява административен акт, с оглед изясненото, че е представено в заверена компютърна разпечатка. В случая става дума за административни актове, издадени от колективен орган, чиято воля се удостоверява с подписите на членовете му, т.е. наличието на подписи е основен елемент за формата на акта, от значение за неговата валидност, респ. нямат доказателствена стойност поради липса на установените реквизити за официален документ. Липсата на този първоначален административен акт обаче не опорочава издаването на последващите решения по чл.18ж от ППЗСПЗЗ от 1996 г. и 2002 г., с които под т.5 и съответно т.3 са възстановявани имоти с № 016015 и № 016064, за които ищецът навежда доводи, че са относими към претендираните граници за възстановяване на земеделските земи. Това е така, тъй като реституционното производство е многофазно и е недопустимо без наличието на постановен акт на съответния етап, да се преминава към следващия. Доколкото обаче към датата на издаване на решението от 1995 не се е предвиждало признаване на собствеността с нарочен акт, съдът приема, че същият не е бил необходим за поставяне началото на фактическия състав на процедурата по възстановяване правото на собственост.

На следващо място и въззивния съд приема, че не следва да се обсъжда § 5, ал.2 от Закона за вероизповеданията относно признаване на правото на собственост на земеделски земи ex lege, който текст следва да се тълкува в контекста на ал.1 на посочения параграф, от който следва, че се касае до ограничени хипотези, когато земеделски земи на религиозните общности към настоящия момент са собственост на „държавата, общините или техни фирми или са включени в капитала на търговски дружества“ и тяхната реституция не следва установената от ЗСПЗЗ процедура по възстановяването, доколкото беше възприето по делото, че е налице неприключила процедура по заявлението от 1991 г. пред ОСЗГ, подадено по чл.29 от ЗСПЗЗ, а отделно от това следва да се вземе предвид, че не са представяни доказателства и за отнемането на тези манастирски земи.

В доказателствена тежест на ответната страна бе да установи фактите от които твърди, че произтича правото му, което не бе успешно проведено. За да обоснове този си извод, съдът съобрази, че в чл.19 от ЗСПЗЗ изрично е предвидено, че след изтичането на 10-годишен срок от влизане в сила на плана за земеразделяне и одобрената карта на съществуващи и възстановими стари реални граници земята, останала след възстановяване правата на собствениците става общинска собственост. В приложното поле на чл.19 от ЗСПЗЗ подадат само земеделски земи, които подлежат на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, но не са заявени за възстановяване в предвидения в закона срок и в този смисъл са останали след възстановяване правото на собственост, т.е. земеделски земи, които са били включени в ТКЗС, ДСЗ или образувани въз основа на тях земеделски организации, отнети или одържавени в хипотезите, изброени в чл.10 ЗСПЗЗ. В настоящия случай процесният имот № 015002 попада в приложното поле на чл.19 от ЗСПЗЗ, т.е. подлежал е на възстановяване по реда на ЗСПЗЗ, но не е бил своевременно заявен за възстановяване и като такъв е станал

общинска собственост. За статута на имота косвен извод следва и от Решение № ОД-07 от 05.08.2010 г. за промяна предназначението на земеделските земи за неземеделски нужди и утвърждаване на площадки и трасета за проектиране, видно от което е променено от Областна дирекция земеделие - Благоевград предназначението на 1597 кв.м. земеделска земя, от 9 категория, собственост на А. В. за изграждане на обект: „Хотел-ресторант“ в имот № 015002 в местността „Зад манастира“.

За този имот обаче е в сила спирането на давностния срок за придобиването му по давност, съгласно нормата на §1 ЗД на ЗС, изключваща придобиването по давност на вещ, която е държавна или общинска собственост, прието с изменението на закона в ДВ бр.105/2006 г., поради което и праводателя на ответника не е могъл да го придобие по давност към 10.12.2008 г., на която дата с констативен нотариален акт е признат за собственик по давностно владение върху следния недвижим имот, представляващ пасище, мера с площ от 1.597 дка, 9 категория, находящ се в землището на гр.Хаджидимово, в местността „Зад манастира“, съставляваща имот № 015002 по Картата на землището. С изменението на чл.86 /ДВ, бр.33 от 1996 г., в сила от 01.06.1996 г./, давността е изключена като придобивен способ само за вещите, които са публична държавна или общинска собственост, поради което и за вещите частна държавна или общинска собственост, които са завладени преди влизане в сила на изменението, давностният срок започва да тече от 01.06.1996 г., но същият е спрял за времето до 31.12.2017 г..

Установи се, че ответника е придобил собствеността върху спорния имот, представляващ незастроен поземлен имот, заснет като имот с планоснимачен № 015002 по подробен устройствен план, одобрен със Заповед № 107 от 15.04.2010 г. на Кмета на Община Хаджидимово, находящ се в местността „Зад манастира“ в землището на гр.Хаджидимово с площ от 1597 кв.м., от неособственик, посредством сключен на 16.11.2011 год. договор за покупко-продажба и обективизиран в нотариален акт № 147, том II, рег. № 5213, дело № 292/11 по описа на Нотариус А. Х.. Тъй като праводателя не е бил собственик, то не е настъпил вещно-транслативния ефект на сделката. Но с придобиването на имота от ответника, от неособственик, но без да знае това /няма данни по делото, установяващи знание/, съдът приема, че същият е установил добросъвестно владение върху имота, като за придобиването му по давност е необходим краткия срок от пет години. В случая добросъвестното владение е установено при сключването на сделката на 16.11.2011 г., а исковата молба, въз основа на която е образувано настоящото производство и с която безспорно се прекъсва придобивната давност съгласно чл.116, б.“б“ от ЗЗД, е предявена на 31.08.2012 г., т.е. преди изтичане на петгодишната придобивна давност. С оглед на изложеното предявения отрицателен установителен иск, с който се отрича правото на ответника е основателен.

Предявения негаторен иск е неоснователен.

С иска по чл.109 от ЗС собственикът или носителят на ограничено вещно право, защитава притежаваните от него вещни права от неоснователни /противоправни/ преки или косвени въздействия върху имота му, с които се пречи, ограничава или смущава спокойното

ползване на имота по неговото предназначение. Искът се предявява срещу лицето, чиито действия противоправно накърняват правата на ищеца или чиито бездействия поддържат противоправното състояние, накърняващо правата на ищеца. За основателността на иска е без значение дали поведението на ответника е виновно или не, достатъчно е чрез същото неоснователно да се пречи, ограничава или смуцава спокойното упражняване на вещните права от техния титуляр. Следователно основателността на иска по чл.109 от ЗС винаги е свързана с доказване, че поведението на ответника противоправно накърнява правата на ищеца. В т.3 на ТР № 4/06.11.2017 г. по тълкувателно дело № 4/2015 г. на ОСГК на ВКС е прието, че за уважаване на иска с правна квалификация чл.109 от ЗС е необходимо ищецът да докаже, че неоснователното действие на ответника му пречи да упражнява своето право, като е застъпено разбирането, че ако действията на ответника са неоснователни, но не създават пречки на ищеца да ползва имота си, няма да е налице основанието по чл. 109 от ЗС. Във всеки конкретен случай се преценява естеството на нарушението и пречките, които то създава на ищеца за ползване на собствения му имот.

В настоящия случай с нотариален акт за собственост на недвижим имот по писмени доказателства № 171, рег.№ 3952, нот.дело № 311/2012 г. по описа на Нотариус Е. Л. ищеца е признат за собственик на основание давност и чл. 92 от ЗС върху недвижим имот, представляващ имот с № 016015, находящ се в местността „Пред Манастира“ в землището на гр.Хаджидимово, с площ от 30.465 дка при посочени граници и съседни, ведно със застроените в имот сграда – манастир със застроена площ 272 кв.м., сграда-манастир със застроена площ от 437 кв.м.; сграда-манастир със застроена с площ от 414 кв.м.; сграда-манастир със застроена площ от 131 кв.м., сграда-църква и параклис с обща застроена площ от 306 кв.м.; сграда-трансформаторен пост със застроена площ 9 кв.м.; сграда-битова със застроена площ от 343 кв.м.; сграда с друго предназначение със застроена площ от 101 кв.м. и сграда-църква и параклис с обща застроена площ 121 кв.м., като ответника не проведе успешно на така съставения констативен нотариален акт.

При въведените твърдения на ищцовата страна, че с извършваните от страна на ответника строителни дейности в закупения от нея имот, който се намира в непосредствена близост до този на ищеца - пред входа на манастира, като ги разделя път, се нарушава спокойното упражняване на правото му на собственост, позовавайки се на норми от Закона за опазване на околната среда и Устава на Българската православна църква - Българска патриаршия за ограничения около манастира да се изграждат такива обекти и да се развиват такива дейности, които противоречат на православната вяра, църковния живот и традиция, ищецът сочи, че наличието на хотел и ресторант безспорно ще смути обичайния живот в манастира. Въз основа на това съдът приема, че заявеното искане е за прекратяване на неоснователни действия - строителни дейности, с които се пречи, смуцава и ограничава упражняването на правото на ищеца на собственост.

Прието бе в настоящето производство, че не е приключила процедурата по възстановяване на земеделски земи, поради което и ищецът не установява собствени права върху спорния имот № 015002 към настоящия момент, поради което става дума за обсъждане на пречене,

смущавана и ограничаване упражняването на правото на собственост на ищеца върху сградите и имота, описани в нотариалния акт с № 171, находящи се в съседство на извършеното от ответника строителство.

От заключението на приетата пред първоинстанционният съд съдебно-техническа експертиза, която се кредитира и от настоящия състав се установява, че построенят хотел в процесния имот № 015002, съгласно геодезическото заснемане и съгласно цифровият модел на одобрената Кадастралната карта е на разстояние 108 метра от входа на Манастира. Доколкото правото на строеж за построяване на този обект не е учредено от действителния собственик на земята е налице незаконно строителство. Негаторният иск би бил основателен, само когато при изграждането на незаконен строеж в съседен имот се пречи на пълноценното упражняване на правото на собственост на собственика. Съдебната практика е възприела, че незаконният строеж не създава такива пречки за собственика на съседния имот, когато този строеж е изграден само без строително или друго предвидено в закона разрешение, но в съответствие с установените с благоустройствените закони строителни правила и норми. Незаконният строеж безспорно създава пречки за собственика на съседен имот в случаите, когато при изграждането му са нарушени такива строителни правила и норми, които са установени единствено с оглед осигуряването на възможност за ползване на съседния имот по предназначение /например при нарушаване на правилата за отстояние на незаконно изградената сграда до съседния имот, собственост на ищеца по иска с правно основание чл.109 от ЗС, безспорно се нарушава правото на собственика на този съседен имот да ползва по предназначение частта от дворното си място, граничеща с тази на ответника по иска, или при нарушение на санитарно-хигиенни изисквания, които са установени с цел опазване здравето на всички живущи в определено населено място или част от него, нарушението на тези норми безспорно води до невъзможност собственика на съседния имот да живее в имота си или да го ползва, без да излага живота и здравето си на опасност/.

Съгласно разпоредбата на чл.161 от Устава на Българската православна църква, манастир е свещено място с храм и други здания, предназначени за жилища на монаси или монахини, т.е. лица, които с обетите си за целомъдрие, нестяжателност и послушание са се посветили на уединен благочестив живот и упражняване в християнските добродетели, на подвижничество /въздържание, молитва и труд/, милосърдие и духовна просвета, а съгласно чл.171, т.27 от същия Устав, манастирският събор и игуменът имат правомощие да се застъпват пред компетентните органи да не се откриват около манастира и на разстояние по-близо от 500 метра търговски и туристически обекти, питейни, увеселителни и развлекателни заведения, както и да не се развиват дейности, които противоречат на православната вяра, църковния живот и традиция.

В настоящия случай, не се установи от ищеца, че ответникът пречи на манастира да упражнява правото си в пълен обем със самото строителство на обект с такова предназначение, доколкото не съществуват правила и норми, които да сочат на забрана за строителство на такива обекти на отстоянието, на което е установено от експертите, че е

построен хотела - 108 метра от входа на манастира. В този смисъл не се установиха конкретни факти за пречене на обитателите на манастира да използват същия по предназначение. Събраните в тази посока гласни доказателства са ирелевантни за основателността на негаторния иск. При липса на доказаност на осъществени такива конкретни факти, съдът не може да приеме, че ищецът доказва, че чрез строителството на този хотел се осъществяват дейности, които противоречат на православната вяра, църковния живот и традиция, както и че същият смущава обичайния живот в манастира. Правилно е възприето, че не следва да се предполага само заради отстоянието, на което е построена сградата, че ще се смущава обичайния живот в манастира, още повече, че и в самия манастир се извършват строителни дейности, видно от приложената техническа документация. Поради изложеното и настоящия състав приема, че предявения иск с правно основание чл.109 от ЗС е неоснователен.

Поради съвпадане на правните изводи на двете инстанции решението на Благоевградския окръжен съд в обжалваните части следва да бъде потвърдено.

По частната жалба срещу определението по чл.248 от ГПК съдът приема следното:

Определението е незаконосъобразно.

С постановеното първоинстанционно решение съд съдът е уважил предявения отрицателен установителен иск и е отхвърлил негаторния иск. При този изход на спора ищеца има право на разноски, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, съразмерно с уважената част от исковите си. Съгласно представения списък по чл.80 от ГПК ищеца е направил разноски за вещи лица в общ размер на 2 330 лева. С оглед обстоятелството, че за доказването и на двата иска са необходими специални знания, то тези разходи са били необходими и няма как да бъдат разграничени по видове иски. При това положение справедливо е ответника да бъде осъден да заплати на ищеца половината от така сторените разноски в размер на 1 165 лева. Досежно останалите направени разходи, първоинстанционният съд ги е присъдил правилно.

Жалбата на ищеца е основателна и следва да бъде уважена. Обжалваното определение следва да бъде изменено, като на ищеца се присъдят разноски в размер на 1 165 лева.

При този изход на спора пред въззивния съд страните не си дължат разноски и съдът не следва да присъжда такива.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 3844 от 26.08.2019 год., постановено по гр.д.№ 116/2013 год. по описа на Благоевградския окръжен съд.

ОТМЕНЯ определение № 900618 от 05.05.2021 г. по гр.д. № 116/2013 год. по описа на Благоевградския окръжен съд, с което молбата на Манастир „Свети Великомъченик Георги“ – гр.Хаджидимово с правно основание чл.248 от ГПК е оставена без уважение и **ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ИЗМЕНЯ на основание чл. 248 ГПК постановеното на 26.08.2019 г., съдебно решение по гр.д. № 116/2013 год. по описа на Благоевградския окръжен съд, като ОСЪЖДА К. Л. Т., действаща като ЕТ с фирма „К. Т.-КТ“ да заплати на Манастир „Свети Великомъченик Георги“–гр.Хаджидимово на основание чл.78, ал.1 от ГПК разноси в размер на 1 165 лева. Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____